

Zkratka 2021

Přemýšlel jsem (a stále přemýšlím), jestli je dobrý nápad reportáž psát. Tím, že teď ze sebe dostanu něco na virtuální papír, si částečně zafixuju to, co jsem si ze hry odnesl nebo spíš, jak si teď myslím, že to bylo. Bude se mi hůř podléhat pozitivní retrospektivě (ne že by to bylo automaticky dobře, ale... nebylo by to dnes lepší?) a třeba si časem přestanu stát za tím, co jsem sem napsal. Názory se mění a dojmy taky. Jak mi to šlo?

Ještě vsuvka pro referenci. Šel jsem sám. Čekal jsem, že dojdou nějak rozumně, pobavím se, popiju pivo, bude mi veselo. Očekávání jsou ale největší zátěž, kterou si hráči do hry můžou do batohu sbalit.

Zpět k otázce. Ze začátku to šlo svižně. Jediná chyba, co jsem na startu udělal, byla akorát klasika "já neposlal příchod", když jsem začal luštit kartonové čtverečky. Takže to tam ve statistikách bude někde špatně. Odcházím každopádně rozumně brzo, držím celkem krok s čelem a je to fajn. Aplikuju Walovu radu, že je dobrý si s sebou vzít sluchátka, protože když jde člověk sám, slyší všechno, co se okolo šustně. Tady se mi to ještě navíc vyplácí jako krycí manévr, když si přehrávám na mobilním klavíru kalamajku.

Zkratkový kopeček na dvojce poznávám brzo a i s interpretací toho, co dál, problémy nemám. Takhle by to mohlo i pokračovat.

Ještě vidím Slabé, víchr v zádech zrovna nemám, ale stále to jde. Na psí louce si ještě polepšuju, protože slova umím lepit rychle a k tomu mi moc nevádí divná šipka, nad kterou bych se rozhodně mohl zamýšlet dlouho, ale neudělal jsem to. Prosírávé.

U Rudolfova rybníka ale můj optimismus končí. Tady je poprvé vidět, že jít sám (není to poprvé, co takhle jdu, ale poprvé, co mám, řekněme, trochu problém) není zrovna výhoda. Nechávám se nachytat na zamlžený začátek šifry po přečtení mezitajenky – Jak, od začátku, když to přece začíná Z? Tam musí být nějaký trik! Je, ale úplně jinde, než jsem ho hledal. Takže si vyluštím bonus proti trdomyslnosti, odsedávám si virtuálně z vedení, a k poledni odcházím na Pustou vinici. Nevadí, moje blbost.

Na vyhlídce navíc potkávám Wala, takže jsem celkem rád, že jsem ještě neskončil zadupán v prachu cesty, a ačkoliv to pro mě není průchoďák, zvládám se s tím popasovat celkem slušně. Teda, možná ne, ale odcházím potěšen, že jsem aspoň toho Wala předběhl.

Odteď jsem ale spíš začal chybovat. Nebo se vzdaloval od naladění na ten správný organizátorský kmitočet. Přichází totiž část hry, kde každá druhá šifra potřebuje ony kartonové čtverečky ze startu. A hned tahle by je potřebovala vyskládat do... tabulky 5x5. Vůbec neuvažuju to, že ten tvar na papíře je ve skutečnosti vnější obrys, ale mám tabulku, ze které tahle věc vykousne pár písmen po stranách. Čtení průvodce Zkratkou mě v tom utvrdí, takže si po necelých dvou hodinách беру nápoředu. Tu druhou, první krok přece už mám.

Nemám, samozřejmě. Hned si беру i nápoředu druhou, po které mě napadá jen "To po nás přece nemůžou chtít." Zkousím chvíli skládat obrazec, ale už jsou čtyři a kdovíco mě ještě čeká, takže si vezmu línej dead.

To jsem zpětně asi neměl dělat, byla tam ale už jen zima a halucinace z podvýživy a tak mi to přišlo jako dobrý nápad. Aspoň jeden spoluhráč by mě asi od tohohle kroku a následné

frustrace, kterou jsem si nesl až do cíle (a až do teď, jak nad tím tak přemýšlím), uchránil. Něco se ve mě zlomilo nebo přepnulo a teď už se nebavím, jen doufám, že to brzo skončí.

V Čimickém háji si беру barevné čtverečky od Dominika s Lenkou, sedám si na slunce mimo les a lížu si rány. Tohle mi celkem jde, naštěstí mi technika pomůže s rozkladem barev a teď jen doložit. Ale to chápu.

Stejně ale cestou přemýšlím o těch zatracených čtverečkách a o tom, co všechno ještě budu muset vytrpět.

Jako třeba hned následující šifru. Tady už tuším zradu, tak v batohu hledám pomačkaný papír a na něm Polybiův čtverec, jehož mnoho variant jsem vyzkoušel na šestce. Ale houby, musím to asi přepsat znova podle tajenky odtamtud. Ale ne do čtverce, spíš do toho cimbuří (dosaďte nadávky). Měl jsem si do přehrávače nahrát i něco k uklidnění (našel jsem doma prastarý iPod nano, kde mám nějaké staré hitovky; iTunes ale nemám, takže už tam asi budou navždy). Přepisuju to znova, čtu mřížku a jdu pryč.

Cestou se chvíli bavíme s Tondou a já úplně zapomínám, že dnes jdu sám.

Princezny jsou jen otázkou toho najít dobré místo k luštění. Meztajenka z prvních slov je ale klasika, co může kdekomu rozkopat bábovičky. Nebo očekávání.

A je tu další kartičkovitost, tentokrát u Ďáblické hvězdárny. Přicházím zhruba stejně s Láďou a říkám si, že možná to tak ještě marný nebude. Mám ale deadové manko, tak čekám, že dojdu tak s deseti bodama (v tuhle chvíli vůbec netuším, kolik mám, protože jsem hloupej a bodopočtu jsem si v systému tak nějak nevšímal). Ale v šifře jsem pochopil skoro všechno, jen jsem to nějak... nezvládl. Tady si projistotu беру už první nápovědu, protože jsem beztak zase úplně mimo (tentokrát ne), druhá mi říká něco, co jsem si myslel, že už jsem dělal. Zjevně nedělal, tak šup z hvězdárny pryč.

Nevím, jestli se dá říct, že jsem si u Pelikánů spravil náladu, ale asi jsem si ji tam nezkazil. Tajenku čtu bez problémů rovnou a připisuju si tam (sdílený) nejlepší čas.

A teď hlavou proti zdi. Nějak to cílové heslo nechápu. Koukám, že lidi, se kterými bych se podle očekávání měl měřit, tohle mají za pár minut. A já si asi sedím na vedení. Posílám různé věci do systému, nic není správně. Vytahuju všechny šifry, abych si rekapituloval tajenky, jestli v některé nemohlo vyjít ještě něco dalšího. Nemohlo. Příkládám čtvereček z kartonu na zadání, jestli to na sebe nějak náhodou nepasuje. Nepasuje. Přemýšlím, co jsem zapomněl, jestli mi chybí nějaká informace a něco jsem cestou neminul. Neminul. Mám všechno, co bych měli mít.

Jen zjevně ne rozum, takže když se pak přesouvám do tepla, беру si nápovědu a dávám to dohromady. Jak mě to vůbec mohlo nenapadnout? Chce se mi z toho už akorát jen brečet. Kde je moje pivo a vůbec?!

Byl jsem moc namyšlenej, to je jasné. Čekal jsem nůž máslem, přišlo stříhání a skládání. Nechal jsem se unést svou leností manuálně se šifrou pracovat. Nemám to rád. Vykojilo mě to a tak dokončuju na zaslouženém 58. místě.

Teď, po hře, nevím, co říct tak, aby to hodnotilo obsah hry objektivně. Myslím si, že všechno až na kartonové kartičky bylo celkem fajn a bavilo mě luštit. Možná šlo něco udělat trochu jinak, třeba projít cestu na dvojce gridem celou, udělat výběr ze spojování slov intuitivnější – ale co je intuitivnější? Nejvíc mě bavily kanony na pětce a nachytávka o stanoviště dřív a přitom to byly šifry, kde jsem, minu-li čtverečky, strávil nemálo času.

A pak jsou tady ty čtverečky. Zapadalo to do sebe, vytěžili jste z toho, co jste mohli, šifry, které je využívaly neměly zbytečné trojany, což bylo dané jejich minimalističností. A hvězdárna i heslo jsou taky dobrý. A teď nevím, jestli je to, že jsem si tuhle část hry absolutně neužil tím, že mám pózu vůči stříhání a skládání a tak jsem si nápovědy bral přesně tam, kde se to nehodilo, nebo tam bylo ještě něco víc. Potom, co jsem na osmičce zjistil, že potřebuju složený obrazec ze šestky (který mě líný dead složit nedonutil), jsem do sebe kopl dalšího panáka frustrace. Stejně tak jsem v cíli nebyl připravený na to, že se dá operovat i s individuálními kartičkami, protože ten správný nápad na hvězdárně mi zase řekla nápověda. A pak už mi akorát tekly nervy, když jsem si v jednu chvíli i vyvrátil to, že se tam čtverečky vůbec použijou. No byl jsem pěkně blbej. A stále se ve mě mísí dojem z toho, jak moc jsem tam tápal, s tím, že to vlastně bylo celkem dobrý taky.

O kolik lepší zážitek bych měl, kdybych nešel sám? Nevím. Ale je zajímavé, že ta sólo účast má stále úplně jiný nádech než týmová, zvlášť když se nedaří (když se daří, je to, řekl bych podobný). Myslím si, že teď píšu to samý jako loni po Sově, jen tehdy jsem to cítil v menším měřítku (a taky jsem to po ní zapomněl). Pozoroval jsem na sobě, jak negativní emoce jdou v jednom hráči mnohem hůř ven. Nebo někam pryč. Zůstávají uvnitř a vřou. A s tím sólista musí naučit srovnat a v cíli pak nebýt kokot. Na tom ještě zamakám, protože sám na hru ještě určitě někdy ještě [půjdu](#). Šifrovačky přece mají být i zážitek, ne?

Díky zaň,

A/eš